

[Statsministeren.]

Det var efter min opfattelse et udslag af manglende realitetssans, når venstre i sidste uge nægtede at fortsætte forhandlingerne på samme grundlag, som de fire andre septemberforligspartier ville forhandle på. Venstre ville kun, og kun, gøre det på grundlag af sin egen plan.

Den samme holdning kom altså også til udtryk i hr. Poul Hartlings tale i aften. Der var stadig ikke nogen åbning. Det var næppe tilfældigt, at hr. Glistrup i sin tale på så mange punkter knyttede sig direkte til og gav tilslutning til hr. Poul Hartlings tale. Det leder efter min mening tanken hen på det, man kan vistnok sige skræmmebillede, som hr. Thorkil Kristensen tegnede i Politiken forleden dag, et billede af et venstre, der lader sig drive stadig længere over mod fremskridtspartiet.

Jeg synes, det vil være forstemmende, hvis smitten fra fremskridtspartiet eller, om man vil, frygten for fremskridtspartiet i disse timer skal være med til at berøve venstre den sans for politiske og økonomiske realiteter, som ellers har præget venstre tidligere. Anderledes kan jeg ikke opfatte det, hvis venstre er med til at hindre gennemførelsen af dette forlig.

Det ville være bedst, om venstre ville styrke forligets virkninger ved at gå positivt ind i samarbejdet, men det ville også være udtryk for en realistisk indstilling, hvis man sagde: vi finder ikke dette forlig vidtrækkende nok; derfor kan vi ikke tage et positivt medansvar. Det ville jeg for så vidt beklage, men det kunne måske forstås. Men jeg kan ikke se, at der er nogen rimelighed og realitet i at søge at hindre de 4 forligspartier i at gennemføre forliget.

Jeg opfordrer hr. Poul Hartling og venstre til at overveje denne problemstilling ganske alvorligt.

Kjeld Olesen (S):

Ja, det er sent, og jeg skal forsøge at fatte mig i korthed, men jeg har et par bemærkninger, jeg må af med.

Allerførst til hr. Gert Petersen, som havde meget travlt med at citere LOs formand her i aften, det er jo sådan lidt nyt egentlig fra SF's side. Jeg lagde mærke til, at hr. Gert Petersen bl. a. sagde, at det var en hævdevunden — var det ikke sådan, det lød? — SF-

politik ikke at gribe ind på arbejdsmarkedets områder. Nu er det ikke for at hovere, men for at bringe orden i den rent historiske fremstilling og udvikling her i folketinget, jeg må minde hr. Gert Petersen om, at der, som økonomiministeren var inde på det, bare fra en anden vinkel, skete noget i efteråret 1967, hvor, så vidt jeg erindrer, SF sammen med os andre, bortset fra visse udbrydere fra SF, stemte for indfrysning af en dyrtidsportion. Det skete midt i en overenskomstperiode. Det skal hr. Gert Petersen og SF ikke have utak for, for dengang stod vi i en yderst vanskelig økonomisk situation.

Det, jeg så bare vil føje til over for hr. Gert Petersen, er, at i dag står vi også over for en yderst vanskelig økonomisk situation. Det, vi lægger op til, er endda ikke det samme som dengang. Og så vil jeg spørge hr. Gert Petersen: hvad har man egentlig at foreslå som alternativ? Mig bekendt var det sådan, at SF, at DKP, at andre over for majestæten i sin tid anbefalede, at regeringschefen skulle hedde Anker Jørgensen, da den sidste regering blev dannet.

Er det et valg, hr. Gert Petersen ønsker? Når hr. Gert Petersen så flittigt har citeret Thomas Nielsen, så synes jeg, det skal med i vurderingen, at samme hr. Thomas Nielsen i hvert fald ikke ønsker noget valg.

Så er der stillet et dagsordensforslag af hr. Gert Petersen, som vi ikke kan gå med på, som vi må afvise. Jeg erindrer om, at i maj måned 1974 lagde LO op til en indkomstpolitisk løsning under ganske bestemte forudsætninger. Naturligvis. Hvis et dagsordensforslag af lignende art var blevet vedtaget dengang, ja, så ville det ikke have været muligt at gennemføre det, som altså blev gennemført i begyndelsen af 1975, og som dengang fik en meget bred accept.

Jeg har ikke med disse bemærkninger villet forudskikke noget som helst. Jeg finder bare ganske simpelt ikke, at tiden er inde til slige dagsordensforslag.

Og så til hr. Knud Jespersen. Nu har DKP jo uden afbrydelse været medlem af dette ting efterhånden i nogle år, og det er jo ikke første gang, vi diskuterer alvorlige politiske og økonomiske problemer, hvor det har været nødvendigt at gennemføre lovgivning, der, nu vel, ikke har været videre populær, som har givet hr. Knud Jespersen